

— Vă comunic de pe teren : situația e foarte bună !

ur z i c a

CONCURSUL „URZICI”

Materiale trimise spre publicare de colectivele gazetelor de perete

In cadrul CONCURSULUI GAZETELOR DE PERETE SI SUPPLEMENTELOR SATIRICE ALE GAZETELOR DE PERETE, inițiat de revista noastră și anunțat în numerele noastre 19, 20 și 22 din 1956, începem publicarea materialelor trimise la redacția noastră de către participanții la concurs.

Amintim că publicarea acestor materiale se face în scopul unui schimb de experiență între colectivele gazetelor de perete. Începem cu:

GAZETA SATIRICĂ „TE VĂD”

a întreprinderii „Electro-izolantul” din București

O noapte la „Electro-izolantul”

Trepidatii de motoare,
Fabrica de zor lucrează
Pompele funcționează,
Pretutindeni e mișcare
Viața-i trează.

S-ar părea că graba-i mare
După strofa dinainte.
Însă versul poate minte,

Deci să facem o plimbare
Mai-nainte.

La portar e o sedință,
Înoțati de obicei:
Lăcătușul și femeii,
Un fochist, încăo ființă
Și alți trei.

Ordinea de zi e una
Și nu-ncape nici o vorbă,
Unii dorm pe lângă sobă,
Alții trângânește-ntr-una
Ca o tobă.

Paza doarme și mai și:
Postul unu la portar
Doarme dus fără orar,
Postul doi pe unde-o fi,
N-am habar!

La Centrală, părăsit,
Focul de abia mocnește,
Apa sub nivel descrește,
Iar fochistul plictisit
Ațipește.

Și în noapte stele mici,
Licăresc și tar apun,
Vigilent, că-i „paznic bun”,
Un toarăș de seroici
Doarme tun.

Cu aceste-apucături
Trece noaptea încă-odată,
Lumea este înnoțată,
Fiindcă nu s-au luat măsuri
Niciodată!
Ing. Lică Valerian

De toate pentru toți

- Comitetul sindical anunță:
„Deoarece inventarierea bibliotecii sindicale cere mult timp, biblioteca va fi deschisă pentru cititori numai de două ori pe an, și anume: La Paștele cailor și la Sfântul Așteptă.”

- Angajăm experți contabili specialiști în descurcat încurcături.

Adresați: Sero. Contabilitate

- Comitetul de întreprindere organizează o excursie pentru ziua de... (n-are importanță, că tot nu se face) cu mijloacele personale ale salariaților. Un reprezentant al comitetului va da plecarea la ora șase de la Cățelu, fiecare plecând unde vrea și pe cont propriu.

- Din sursă sigură se anunță

că... în curînd vom bea apă carbogazoasă de la stația întreprinderii după o așteptare de doi ani. Pînă atunci se poate bea „apă de ploale” la ședințele de producție, cînd se iau angajamente în acest sens.

- Repar obiecte de uz casnic. În caz de forță majoră, lucrez și pentru întreprindere (în lipsă de comenzi particulare).

Adresați: Atelierul mecanic

Cristianciuc Mircea

Epigrame

Fochistul Pascu Ion a lăsat cazanul „VOT” fără supraveghere, depășind astfel prestunea de regim. S-a pierdut o cantitate de lichid VOT.

Cînd se risipește VOT-ul,
Am o poantă cu acid:
În tambur e presiune
Și în cap la Pascu... VID.

Lui Miclescu C. de la subsecția Prafuri, care vine beat la serviciu.

Am aflat o chestie tare
Căre-i bună de perdat:
Miclescu de la Prafuri
Vine-n schimburi făcut... PRAF.

NIKOLAI ASANOV

NEPREȚUITUL MEU UNCHI

- Fragment -

chiar cu avionul. Zic că nutream această speranță pentru că nu-mi făcea prea mare plăcere să aleasa inimii mele să fie studiată, măsurată, disecată, iar calitățile ei puse pe cîntar. Eram în măsură să le apreciez singur la justa lor valoare. Însă, în familia mea, se făcea atîta caz de respectarea vechilor tradiții, încît, vrînd-nevrînd, trebuia să țin seama de ele. Singurul lucru care m-ar fi putut salva în această împrejurare era distanța. Odată căsătoria făcută, n-aveau decît s-o măsoare din creștet pînă-n tălpi, nu-mi mai păsa!

Iată-mă deci expediind unchiului o telegramă redactată în termeni foarte politicoși. În naivitatea mea, speram să primesc chiar a doua zi răspunsul pe aceeași cale. Într-adevăr, a doua zi dimineața am fost deșteptat de soneria din vestiar.

M-am grăbit să deschid pentru ca să semnez de primirea telegramei, dar care nu-mi fu mirarea cînd mă pomenii nas în nas cu unchiul. El ținea într-o mîină servieta și valiza, iar în cealaltă un coș cu flori.

- Unchiule! Cum ai ajuns aici? exclamai eu ulmit.

Probabil că figura mea nu trăda un entuziasm exagerat, ceea ce nu-l împiedică însă pe unchiul să-mi răspundă zîmbînd:

- Ce ține și tu tîneretului de azi! Nu e cît de cit la curent cu ultimele realizări ale tehnicii! Ar fi cazul să știi că avionul „TU-104” parcurge în mai puțin de trei ore distanța dintre Omsk și Moscova, ținîndu-se scald de urmele soarelui; pleci dimineața de la Omsk și în cursul aceleiași dimineți ești la Moscova! Și-acum, hai să-ți vedem logodnica!

Reproșul cu privire la ignorarea tehnicii era nemeritat. Doar eu personal scrisesem pentru ziarul nostru articolul privind la primul zbor al ultimului tip de avion cu reacție. Este drept că n-am avut grijă să-l informez la timp pe unchiul meu că eram tînăr absolut al facultății de ziaristică și că tocmai lucram la redacția unui ziar. Pur și simplu îmi subestimasem unchiul...

Și iată-ne plecînd amîndoi la vedere.

În timp ce treceam pe strada Gorki, toată lumea întorcea capul după noi, probabil din cauza puternicului contrast ce ne deosebea.

Unchiul, chel, cu capul tuns chilug, îmbrăcat într-un costum cenușu, călcat cu grijă, dar foarte demodat! - mergea înainte. Vestonul îi era ca un clopot, pantalonii largi de treizeci și doi de centimetri și pe deasupra ducea și coșul cu flori!

Eu mergeam în spatele lui și trebuie să spun că eram îmbrăcat după ultimul strigăt al modei pe cîncizeci și șase, cu o ușoară anticipație asupra modei viitorului.

Îmi plăcea să văd ațîntindu-se asupra mea privirile entuziasmulate ale trecătorilor, dar nu știu de ce toată lumea zîmbea ironic. Negăsînd altă explicație, mi-am spus că probabil zîmbetele acestea erau stîrnite de apariția unchiului meu, cu hainele lui caraghioase, drept care m-am grăbit să-l pun în gardă. Dar în clipa cînd am ajuns lângă dînsul, mi-o tăie scurt.

- Rămii în urmă! Mă simt mai bine de unul singur...

M-am simțit profund jignit, dar cum tocmai ajunsesem la destinație, unchiul fu nevoit să mă aștepte.

De obicei, părinții Ninei - așa o cheamă pe logodnica mea - mă primeau destul de acrit. Poate că erau amărîți de perspectiva despărțirii de fiica lor! În ziua aceea, însă, de cum l-au văzut pe unchiul, chipurile, el se însenină, primindu-l cu zîmbete prietenoase. Care o fi fost explicația? El nu era decît un biet constructor, și încă destul de vulgar! În timp ce pe mine m-au trecut, foarte politicoși, pe planul al doilea. Știi, niciodată nu mi-a plăcut planul al doilea. Pînă și în fotografiile de grup îmi place să mă așez în primul rînd.

Nina exclamă entuziasmata:

- Vai, ce burtoș fermecător!

Nu vedeam nimic fermecător la unchiul meu. Pe loc am luat hotărîrea să epatez lumea cu conversația mea. Discuțiile „de salon” sînt doar calul meu de bătaie. Obșnufesc să-mi notez glumele mai reușite pentru a le putea folosi, la nevoie, în discuții. Vizitez toate expozițiile, chiar și cele de modă; nu las să-mi scape nici un spectacol și cunosc aproape toate somitățile - dacă nu personal, cel puțin din vedere. Mi se întimplă chiar să învăț pe dinafară versuri contemporane...

La Nina se adunaseră toate prietenele ei și trei dintre prietenii mei. De obicei, înainte de masă, puneam muzică de dans la magnetofon, de data aceasta însă unchiul a protestat categoric:

- Păi, eu n-am venit aici cu logodnica! Haldeți mai bine să stăm de vorbă...

În fond, ce vină aveam noi că rămăsesem celibatari? Totuși, am băgat de seamă că Nina era de acord cu dînsul.

„Bine, mi-am spus eu, dacă e vorba să facem conversație, hai să vedem care pe

Epigrame

Lauda de sine

Vorbești, vizînd intens o avansare,
De „meritele” și supraomenești”.
Cînd însuși te socoți atît de mare
Ar fi o catastrofă să mai creștii!

Unui autor de literatură
pentru copii

Copiii îl prioeal cu încîntare
Și am crezut, fîrește, că-l iubesti.
Aș persista și astăzi în eroare
Dar fi-am citit volumul de „povești”!

Iluziile boxerului increzut

Visai, trufas, pe uneri să te poarte
De-a-valma - spectatorii mari și mici;
Te-au și purtat... văzînd că faci deșarte
Eforturi, de pe ring să te ridic!

C. Arcașu

Unor ospătari necinstiți

Cit se poate de mirafi
Foarte mulți o să rămînd
C-ași ajuns să botezați
Pînă și țuica... bătrîna.

Vinzătorilor care vind anu-
mite numere de bocancii cu
suprapreț:

Dorînd să-i pice lesne francii,
Dumneatul, ca hrăpărețul,
Întîi te-ncalcă cu bocancii,
Iar pe urmă și cu... prețul!

V. D. Popa

In comerț se găsesc ciorapi bărbătești numai măsuri mari!

- Cu ciorapii am rezolvat-o!... Dar cum naiba să încalf pantofii ???

Desen de E. Arno

care!” Trebuie să vă spun că, de dragul unei discuții interesante, aș putea să mă lpsesc chiar și de mîncare. Iată-mă deci pornînd la atac:

- Știi cum s-a distins ieri trăpașul Le-tucii de la crescătoria de cai din Sala? În cursa a doua...

Unchiul însă nu-mi îngădui să termin:

- Cînd te gîndești că în douăzeci și nouă, cînd am venit în stepla Sala, cit te uitai cu ochii nu vedeai decît dropii și popîndăii! Crede-mă, Ninocika (își permitea deja să-mi tutulască logodnica), ne-am apucat să construim sovhozul fără să avem un strop de apă! La început am cărat, cale de treizeci de verste, apă cu butoaiele, pînă în ziua cînd s-a săpat prima fîntînă arteziană...

- Unchiule, eu m-am referit la caii de curse, iar dumneata ai început să vorbești despre niște mirtoage de saca, încercă eu să-l readuc la realitate.

El continuă însă imperturbabil:

- Pe atunci toate construcțiile începeau prin problema transportului cu cai.

- Unchiule, lucrurile astea nu interesează pe nimeni! Încercă eu să intervin din nou. Pe timpul cînd dumneavoastră construiți sovhozurile, noi nici nu eram pe lună...

- Protestez! exclamă Nina spre marea mea urmăre, interesează, și încă foarte mult! Avem în fața noastră, dacă pot să mă exprim așa, istoria vie a construcțiilor noastre...

„Aha! mi-am spus eu, îl atinge la coarda sensibilă, îi face o aluzie discretă la vîrstă”.

Dar de unde! Ea îl asculta cu ochii strălucitori, toată numai urechi, și unchiul era atît de antrenat, încît nu mai era chip să-l oprești. Trecea mereu de la un subiect la altul. Iată-l începînd să vorbească despre cele petrecute la Komsomolsk, pe Amur, și dă-i, și dă-i!... La un moment dat prietenii mei îmi șoptiră:

- Ce, ți-ai pus în gînd să ne așa șinezi cu caraghiosul ăsta? Știi foarte bine că avem poftă de dans și de puțină bău turică și că nu ne interesează prelegerile de istorie și geografie...

Mă aplecai atunci spre unchiul meu și-i spusel încetșor la ureche:

- Lasă astea, unchiule, tineretul e dornic să se distreze! Apoi, tot în șoaptă, m-am grăbit să-l explic cine sînt tinerii.

Mînos, unchiul îmi răspunde în gură mare:

- În societate nu se cade să vorbești la ureche și mai ales despre prietenii tăi: au tot dreptul să creadă că-l birfești, cu atît mai

mult cu cît spui că tații lor sînt oameni sus-puși și nu spui nici un cuvînt despre meritele lor personale. Apoi, pe un ton calm, întorcîndu-se către ei: la spuneți, tinerilor, cu ce vă ocupați?

Trebuie să vă spun de la început că în cercul nostru întrebarea asta provoacă de obicei o vîle indignare. Numai mie mi se iartă munca, fiind considerată ca o muncă de creație. Ceilalți băieți nu lucrează nimic. Într-adevăr, ce rost ar avea să o faci din moment ce părinții lor au situații atît de strălucite?... Plini de indignare, prietenii mei ieșiră să fumeze, apoi dispărură deffinitiv, englezește, fără să-și la rămas bun de la nimeni. Între timp, unchiul atacă problema felului în care se pot pune la încercare sentimentele culva, servindu-se în această discuție de o serie de termeni tehnici eminentamente industriali ca, bunăoară: rezistență, duritate, ba chiar rezistență la foc...

Nina, care nu se lăsa mai prejos, îl întrebă:

- Ce-nțelegeți dv. prin a pune la încercare un sentiment?

Abia atunci mi-am dat seama ce greșeală făcusem cînd le-am adus în vizită pe neprețutul meu unchi!...

De cum s-a apucat el să povestească despre viața constructorilor noștri, ochii tinerelor fete se aștiniră strălucitori asupra lui. După biografia lui s-ar fi putut scrie aproape întreaga istorie a construcțiilor din Țara Sovietelor. A lucrat ca șef de echipă pe timpul Volhovstroilui, iar în timpul cînd se construia hidrocentrala de pe Nipru era inginer. Apoi cite altele!... Ba a luat parte la construirea unei serii de porturi, ba iată-l lucrînd la construcția Mării Volga, sau undeva pe șantierul Orientului Îndepărtat... În perioada cînd îmi dădeam examenul de diplomă la Institutul de Ziaristică, unchiul, împreună cu „vulturii” lui, se instală în Siberia, pregătindu-se să atace taigaua în regiunea Omsk, în vederea ridicării unor duzini-două de orașe. Da, da, de orașe! spus textual de dînsul! Vă dați bine seama că, în fața unui astfel de avînt, eu trebuia să-l par Ninei mic de tot, de parcă m-ar fi privit cu un binoclu întors. Poftim de mai rezistă în astfel de condiții la încercarea sentimentelor!

... Cu un zgomot asurzitor, trenul nostru trecu peste cîteva macazuri - semn că ne apropiam de gară. Tînărul povestitor tăcu aștinîndu-și privirea pe fereastră. Unul din vecini îl întrebă:

- Și pînă la urmă a reușit unchiul dumitale să-ți sufle logodnica?

- De suflat nu mi-a suflat-o, dar a dus-o cu dînsul, răspuse tînărul amărit.

- Cum, adică, a dus-o cu dînsul?

- Foarte simplu: a luat-o cu dînsul pe șantier, și nu numai pe ea, ci și pe toate prietenele ei. Sînt informat că în prezent toate lucrează în detașamentul de geodezie. Delimitează terenurile pentru viitoarele uzine și orașe din jurul acestora.

- Iar dumneata unde mergi acum?

- Spre ele. Pe șantier, unde m-am angajat la un ziar de mare tiraj. Vă dați seama că mi-e în joc dragostea! În situația mea, sfaturile nu-mi pot fi de mare folos, aici trebuie să întreprind ceva. Prietenilor le este ușor să spună: Ce rost are să pleci? Lasă-te păgubaș! Pe el nu-l așteaptă nimeni acolo, și apoi ce sînt ei în stare să facă? Cel mult să hoinărească pe străzi! Pe cîtă vreme pentru ca să construiești un oraș îți trebuie și pricepere și îndrăzneală! Așadar am pornit la drum...

- Și Nina ce zice?

- Ce să zică? Scrie că, pentru moment, stă într-un cort, că nunta trebuie aminată cel puțin pînă se vor construi primele case. Deși dacă ne-am apuca singuri de treabă... A! Uite-o! exclamă el și se aplecă atît de tare peste fereastră încît, instinctiv, am întins cu cu toții mina să-l apucăm de pulpana hainei ca să nu cadă. El începu să strige: Nina!... Nina!...

Pe peron stătea o tînără îmbrăcată într-un demipalton, de culoare închisă, cu un basc bleumarin pe cap, scrutînd extrem de nerăbdătoare ferestrele vagoanelor. Auzînd la un moment dat vocea mult așteptată, ea se repezi spre fereastră cu brațele întinse, aldoma unei păsări în zbor. Uitînd de valiză, tînărul se năpusti afară din compartiment.

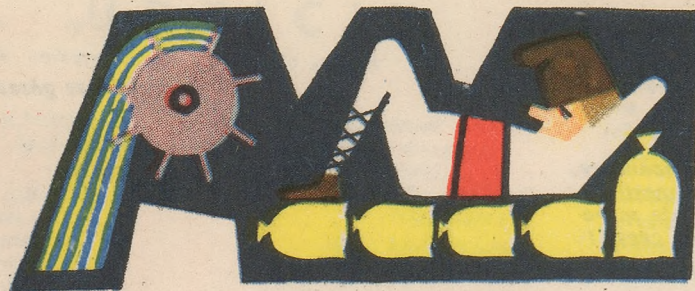
Ne-am uitat unul la altul, apoi ne-am retras de lângă fereastra de sub care se auzeau crîmpele de fraze întrerupte de sărutări. Mda! Tinerii își începeau frumos viața! Tot atît de frumos cum am început-o și noi acum vreo treizeci de ani...

Traducere de Valentina Cazacu
(Din „OGONIOK”, nr. 45/1956)

KRILLOV FABULE

(Apărut în Editura „Cartea Rusă”)

MORARUL

Igheabul de apă de la moară
Se sparse într-un loc odinioară
Și paguba nici nu s-ar fi simțit
Cu un morar mai chibzuit.
Dar gaura din ce în ce mai largă,
Amenința tot igheabul să se spargă.
- „La școală-te din lene, măi, morare,
„Și pune mîna, gaura-i mai mare”.
- „Nu e nimic, sfîrșitul e departe.
„Am apă de prîsos și pin' la moarte”.

Morarul doarme pe mălaiul moale
Și apa fuge tot mai mult, de vale,
Și roata morii a încrămentit.
- „Păi, cînd fi-am spus nici nu m-ai auzit.
„Acuma scarpînă-te sub cățulă.
„Ziceai că apă ai destulă

„Pînă la moarte și de-a gata.
„Nu orei s-o duci la moară cu găleata?”

Niște găini ciupesc un cioc din iaz,
El caută o price, de necaz
Și soîrî! cu rețeaua după ele:
- „Ce-mi tot secați apele mele?”
Morarul meu de ciudă crapă
Că nu mai are nici găini, nici apă.

* * *

Moștenitorul, risipind cu nepăsare,
Se bate pe un muc de luminare.

PORCUL

Odată porcul, teri, alaltăieri,
S-a strecurat la curte, la boieri,
S-a tăvălit acolo prin smircuri și lături,
Prin murdării, prin spălături,
Și s-a întors mai porc decît plecase,

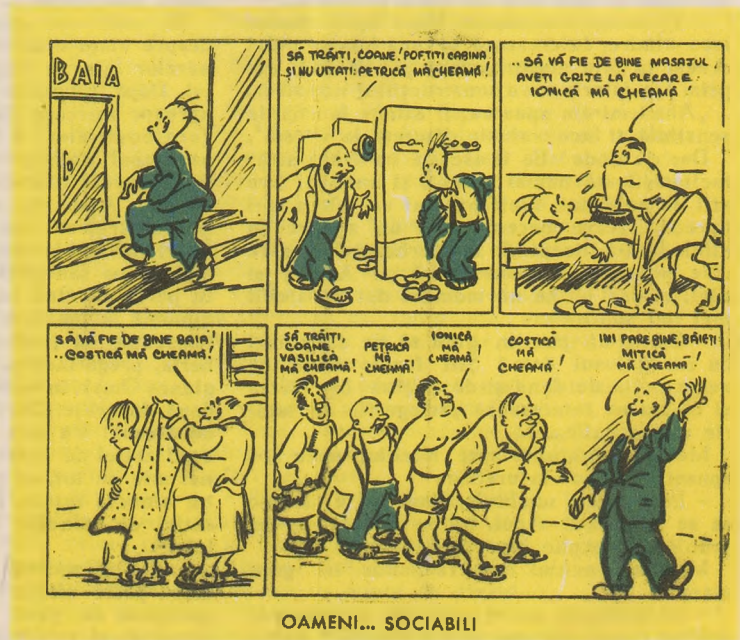
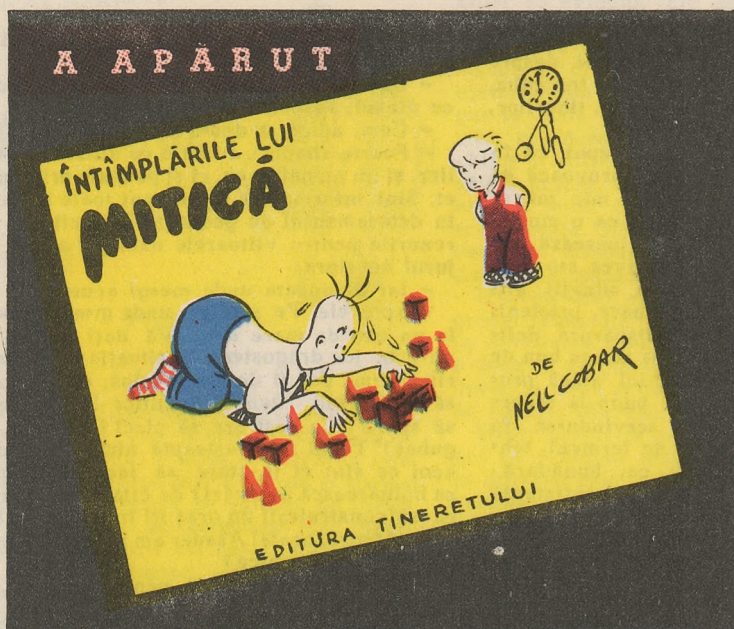
Mînjît de prin hîrdaie, din troace și-alte vase.

- „Ei, ce-ai văzut?” l-a întrebat porcarul,
„Că umblă vorba, de cum treci hotarul,
„Că la boieri e totul mîrgăritar și fir,
„Mătase, catifele, miroso de trandafir.”
- „Prostii peste prostii.
„Ce frumuseți și bogății?
„Doar balegă-n tot locul, noroi și găinaț.
„Am scormonit, nu-i vorba, în ele cu nesaț.
„Am cercetat cu ritul adînc: nimic de pret
„Și n-am găsit nimic nici în coteț.”

* * *

Nu măncumet să mă gîndesc măcar
La oreun cîțic zis și literar.
El nu găsește-n scrisul nîmănu
Nimic ce-i place și nu-i pute lui.

Tălmăcire de T. ARGHEZI

SADI RUDEANU

Un eveniment

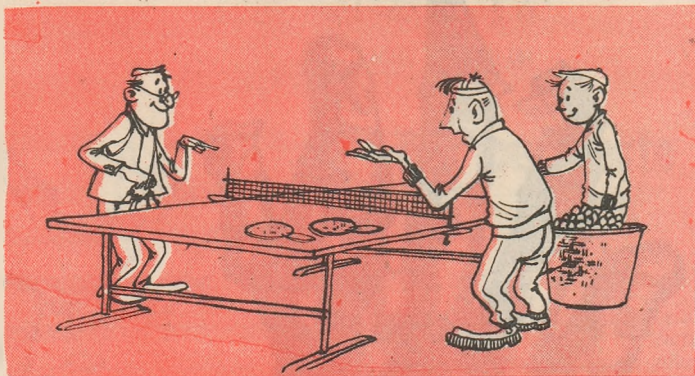
În familia noastră s-a născut un copil. Ieri dimineață mi-a dat un telefon la slujbă nevastă-mea. Avea glasul sugrumat de emoție: „Tu, nici nu știi noutatea! Theodora a născut un băiat!” N-aș vrea să credeți că e vorba despre vreo soră de-a mea, o soră de-a nevastă-mi, vreo cumnată de-a mea sau de-a ei, sau măcar de vreo verișoară. Nu. Nevastă-mea are un unchi. Unchiul are un fiu. Fiul e căsătorit. Nevasta lui are o soră. Sora lui are o cumnată. Asta a născut. Vă dați deci seama că sînt rudă cu noul născut. S-a născut cineva în familie. De obicei, sîntem prezenți totdeauna la asemenea evenimente. În ce ne privește însă pe noi, am hotărît să nu dăm prilejul la o situație asemănătoare. Am văzut doar ce se întîmplă cu tinerii căsătoriți care capătă un copil. Începe bătăia de cap. Scutece, plîsete, nopți nedormite, griji, dă-i lapte, dă-i ceai, dă-i morcovi, nu-i da morcovii, nu-i da ceai... Sîntem fericiți cînd ne întorcem acasă. E liniște, e ordine, nimeni nu țîpă și nimeni nu ne scoală din somn.

Așa că ne-am hotărît să rămînem în doi. La alții însă ne ducem. Felicităm, ne bucurăm, admirăm: „Vai ce dulce e”, „Ce frumos e”, „Să vă trăiască”, și fugim acasă.

Ne-am dus și la Theodora. Am găsit acolo o armată de oameni, în jurul unui coș în care zberca cît îl țineau puterile, noul sosit. În jurul coșului, mama principală, cele două mame auxiliare (soacrele), vreo patru mame de rezervă (mătușile), tatăl, care ne-a zîmbit zăpăcit dintr-un munte de scutece, și bunicul. Cînd am intrat, am fost invitați să ne apropiem de coș și una din bunici a rostit emoționată: „Ce spuneți, cum seamănă cu tălcă-său?” Am privit în coș. Individul, de o vîrstă ce se putea aprecia încă în ore și minute, nu semăna decît cu un morcovilor cojit, care, spre deosebire de leguma respectivă, avea glas și făcea uz de el la maximum. Am zîmbit totuși admirativ și am exclamat: „Leit tat-său!” Apoi, am privit semnificativ spre soția mea, ne-am uitat amîndoi la harabura din casă, și, din priviri, ne-am rostit: „Ce deștepti sîntem noi, că ne scutim de asemenea balamuc!”

M-am așezat apoi pe scaun. Problema care se discuta era de o gravitate extremă: mama fusese sigură că o să albă față și pregătise toată îmbrăcămintea noului născut, în culoarea roz. Și dumnealul, din proprie inițiativă, veni pe lume băiat. El cum, e admisibil să îmbrace un băiat în roz? Eu, ca un nepriceput în materile de culoare și copii, am întrebant: „Și cum trebuie să fie?” „Albastru”, a sărit toată familia. „Și dacă e roz, strică?” făcui eu. „Cum, frate, se scandaliză o mătușă, cum „strică”? Păi n-auzi că e băiat? Vai de mine!” Intrucît argumentul nu-mi era totuși prea clar, am încercat: „Dar ce importanță are dacă o să se ude pe roz, în loc să facă aceeași operație pe albastru?” S-au uitat toți la mine ca la un câmbal și, din clipa aceea, nimeni nu mi-a mai acordat nici o atenție. Mai țirziu, tatăl s-a apropiat de mine. „Vino să-ți spun ceva”, îmi șoptește conspirativ. M-a luat de braț și mi-a șoptit: „Știi, puștiul!” „Ce-i cu el”, fac eu, din ce în ce mai intrigat. Tatăl mă strînse cu putere de braț: „Inchipuie-ți! Cînd s-a născut avea și păr pe cap!” Și m-a privit, așteptînd să cad jos. Eu am făcut ochii mari, bulmac, apoi, dîndu-mi seama cu cine stau de vorbă, am exclamat: „Ce vorbești, dom'le? Formidabil!” Am avut apoi prilejul să scot două vorbe cu nevastă-mea: „Ce zici, dragă, ce le-a întors asta casa pe dos?” „Of, ce tărăboi, șopti nevastă-mea! Și adăuga apoi, privind în coș: „Dar știi că e draguț!” Un sstl puternic, executat de toate persoanele prezente, mi-a închis gura. Personajul din coș ațipise. Măică-sa, îmbrășoară la față, îl privea cu ochi strălucitori. Cellalți erau și ei în extaz. Deodată, apare bunicul. Mă vede și mă cheamă în odala lui. „Am să-ți vorbesc”. Și mă poartă pe un scaun. „Uite ce, zice, aș vrea să-mi spui, ai avut vreodată un accident?” L-am privit nedumerit: „Nu, pînă acum nu!” „Bravo, făcu bătrînul. Dar în școală ția mers bine?” „Da, făcui eu perplex, mi-a mers destul de bine!” Bătrînul dădu din cap mulțumit: „Cu nevasta te împaci?” „Da, înginau eu, mă împac. Dar...” „Un moment, mă oprî bătrînul. Spune, la loterie cîștigi?” „Am cîștigat o dată, făcui eu. Și adăuga: „dar nu înțeleg ce rost are acest interogatoriu?” Bătrînul se ridică în picioare și rosti solemn: „Am vrut să știu dacă ești un om norocos! Vreau să-ți fii naș! Din fișa dumentale constat că merge! Sînt de acord să-ți fii naș! Felicitările mele!” Am mulțumit fără să mai întreb dacă e nevoie să fii și eu de acord ca să fii naș, și am intrat în odala unde viitorul meu fîn lua masa, sub privirile fericele ale mamei sale. Observai că și nevastă-mea se dezghețase și era acum mult mai aproape de coș. Cînd am intrat, s-a uitat parcă la mine cu alți ochi. Zimbea. După ce tînărul a luat masa, m-am așezat și eu lingă coș. Băiatul dormea din nou.

După o jumătate de oră am plecat. În drum spre tramvai îl spun nevastei: „Aoleu! Mare tîmbălaș! Cred că nu se mai poate dormi o clipă în casa asta!” Nevastă-mea șopti: „Da...” Apoi l-am povestit despre discuția cu bătrînul. „I-a zăpăcit pe toți puștiul asta!” Dînsa zîmbi: „Ce micuț e! Un pui de om! Ai văzut ce degetuțe are?” Am zîmbit și eu. „Da!... O nimica toată! Și adăuga: „Mic, dar le-a întors casa pe dos! Să stai cu un coș în mijlocul odăii...” „Dar nu e mare coșul, făcu nevasta... Și-apoi e draguț, nu?” „Coșul?” făcui eu. „Și coșul!” spuse dînsa pe gînduri...

— Pentru magazie?...
— Nu, pentru un set l. — Desen de Duldurescu

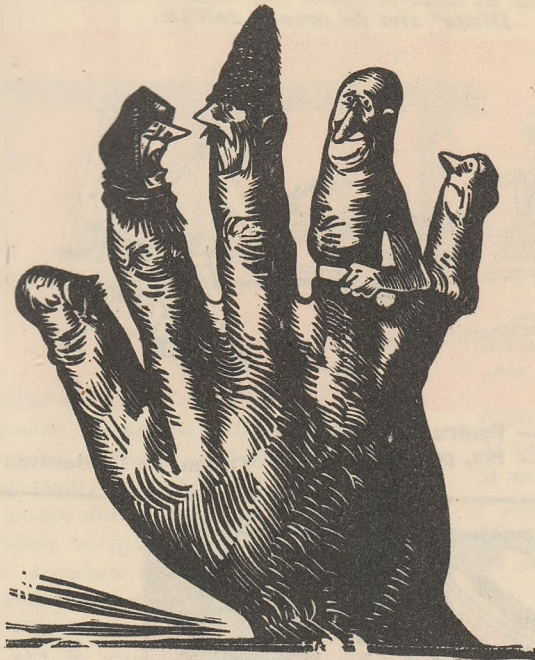

— „Întii cei vîrstnici și pe urmă tinerii!”

Desen de Domijian

Ne apropiam încet de stația de tramvai. Cîteva clipe nu mai rostirăm nici unul nimic. Deodată, nevastă-mea mă luă de braț: „Să-racii! Au vrut fetiță!”... „Lasă că e mai bine băiat, făcui eu. E mai puțin sensibil!” „Crezi?” spuse ea... „Precis!... Eu, dacă ar fi...” M-am oprit brusc. Nevastă-mea mă privea zîmbînd: „De ce ai tăcut?” Eram încurcat: „N-am tăcut... dar... voiam să spun că cine vrea copil trebuie să vrea băiat! Vorba aia, ai un bărbat în casă!” „Și o fetiță e dragălașă!” spuse nevastă-mea. Parcă e mai apropiată de pîrînti!” „Nu, - făcui eu hotărît - băiat! Nici nu poate fi vorba de altceva! Apoi adăuga încetșor: „Și în fond, de ce ne contrazicem? Doar noi nu ne gîndim să... nu-i așa? Uite, mergem acum acasă, e liniște...” Nevastă-mea spuse încetșor: „E foarte liniște!... Apoi șopti: „Nu crezi că e prea liniște?” Am simțit parcă un val cald în obraji și mi-a apărut în fața ochilor copilul dormînd în coșuleț. „Hm, da... făcui eu, cînd doarme el, tot se mai poate dormi! Apuci vreo trei, patru ore bune!” „Și-apoi, spuse ea, e mai greu pînă începe să meargă... Pe urmă, ieși în oraș, îl duci de mină!” M-am oprit. „Îl duci de mină? Hm... Trebuie să fie plăcut!... Dar cum îl duci? Tu înalt, el micuț... nu ajunge...” „Păi nu, zîmbi nevastă-mea, îl duci de mină cînd mai crește!... Pînă atunci, îl plîmbi în cărucior!” Ne-am oprit în stație: „Sînt bune cărucioarele astea, dragă?” Dînsa mă privi în ochi și am izbucnit amîndoi în rîs. Apoi, în timp ce o porneam pe jos, ea rosti: „Nu-i așa că-i bine să ai copil în casă?” „Da, făcui eu. E bine... Dar trebuie să ne interesăm de pe acum de un naș! Să nu lăsăm ca aștia pe ultimul moment!”

P R O V E R B E

Cinci degete la o mână și unul
nu seamănă cu altui

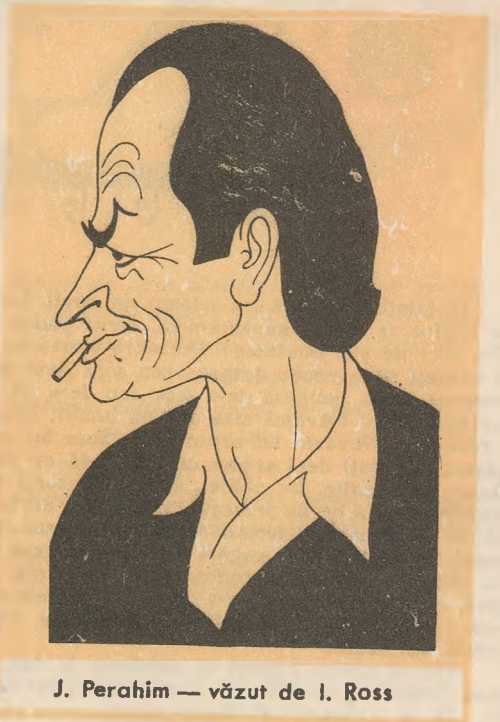

S-a pus pe capul lui

S-a legat la gard

DIN
EXPOZIȚIA
DE
GRAVURI

J. Perahim — văzut de I. Ross

Perahim

Plînge risul de astă-vară

ION MIHULIN

Bill cucereşte luna singur

Comboy-ul Bill citise prin ziare
Că oamenii vor face o rachetă
Şi vor zbura cu ea de pe planetă
În alte spaţii interplanetare.

Şi cum pierduse banii la ruletă
Acum oia la aurul din soare
Şi pietrele din lună... dar cum oare
Să facă şi el parte din statetă?...

Dar când citi o veste şi mai bună
Că prima cursă se va face'n lună
Comboy-ul Bill a ris ca un netot.

- În prima noapte când e lună nouă
Îi prind cu lasso coarnele-amîndouă
Şi-o trag în jos cu bogăţii cu tot.

- Dar cu pregătirile pentru campania agricolă de primăvară cum staţi?
- Păi, am luat măsuri încă din toamnă, numai să se topească zăpada
şi îi dăm drumul l...

Materialele critice din presă nu atacă întotdeauna problemele majore

ZIARISTUL: — Îmi pare rău, dar faptul că în întreprinderea dv. se face risipă e absolut evident!

Desen de A. Poch

MIRCEA PAVELESCU

CĂTRE UN ÎNTÎRZIAT

Te-am reoăzut acum o săptămână,
Recidivistule întîrziat,
Cu ambele palte într-o mină
Fugind în gară după-accelerat.

O, dacă-ai şti ce plină de umor
Mi-a apărut persoana ta obeză
Brusc transformată în alergător
Cu oarecari pretenţii de olteză!

Te-am întilnit cam trist prin Cişmigiu.
De unul singur te plimbai agale;
Sostseşti cu trei ceasuri prea tîrziu
(Logodnicele sînt mai punctuale)

Şi mi te-ai plîns în seara parfumată
Cînd pradă deziluziei postume
Mi-ai spus cu-o voce gravă şi blazată:
- „Nu mai există dragoste pe lume”.

Acuma ştiu că-i vina duminică
Cînd nu găsesc pentru-ngheţate membre
Decît mînuşi de aşă şi sandale
În mijlocul geros al lui decembrie.

Şi tot pe dumneata te bănulesc
Precum c-ai fi primordialul factor

Cînd versurile mele se opresc
În drum spre oia şefului redactor.

Adeseori cînd sînt tentat să fur
Un ceas din vremea ce nu-mi aparţine
Îţi simt prezenţa mută prinprejur
Şi te zăresc hîzindu-te la mine.

Te urmăresc amice-ntîrziat
Cum laşi într-una să te-astepte schimbul
E tragicomic că te-ai angajat
Într-un conflict donquijotesc cu Timpul

Căci în acest ilariant război
Ştiu cine are sorţii de victorie
Dacă rămił metodico înapoi
Ajungi pînă la urmă-n preistorie.

TEORIA VIDULUI și „DOCTRINA HIENEI“

1. „Pacea trebuie asigurată în toate regiunile, pentru toate popoarele lumii“.
 2. „...Pericolul comunismului internațional...“
 3. „...O amenințare la adresa securității Statelor Unite...“
 4. „...Sacrificiul urlașe...“
- Iată din nou străvechii cai de bătaie ai imperialismului american, placardele arhicunoscute, aceleași, puține, șterse și banale slogane ale propagandei americane. Reunite, de data asta, într-un fel de „coca-cola“ politic pompos (dar nu înedit!) intitulat „Doctrina Eisenhower-Dulles“.
- A mai fost o „doctrină“: „Truman“ (vezi intervenția barbară din Coreea!)
- Au mai fost și „sacrificiul urlașe“, - cînd cu fondurile înghițite de expediția lui Castillo Armas în Guatemala.
- A mai fost și o „amenințare la adresa securității Statelor Unite“, - cînd cu ocuparea Taiwanului.
- A mai fost și „comunismul internațional“, - cu ocazia înșfăcării petrolului iranian.
- Ceea ce pare să fie nou acum e poate

doar „teoria vidului“. Dar numai ca formulă. Ca procedeu practic a mai fost folosit cînd s-a creat „vidul“ din Vietnamul de Sud prin alungarea francezilor, și a fost nevoite („sacrificiul urlașe“ + „comunismul internațional“) de sosirea grabnică a americanilor (care se mai află și azi acolo!).

„Teoria vidului“ e însă și partea cea mai reală, mai sinceră, a „Doctrinei Eisenhower-Dulles“. Căci acolo unde „doctrina“ zice (fără să clipească) și d. Dulles repetă (fără să roșească) „o amenințare la adresa securității Statelor Unite“... - „amenințarea“ fiind pe partea asta, iar Statele Unite pe partea aialtă a planetei - atunci, firește, nimeni nu stă să discute, e vorba de americanism, de excentricitate, de gag-uri etc.

Dacă însă „doctrina“ vorbește de teoria vidului, lucrul e foarte clar. Francezii și englezii și-au lichidat, prin recenta lor agresiune în Egipt, orice urmă de prestigiu și influență în Orientul Apropiat și Mijlociu. Iată „vidul“! El trebuie umplut („sacrificiul urlașe“), conform tradiției (vezi petrolul din Iran, vezi Vietnamul de Sud).

Firește, însă, sinceritatea „doctrinei“ nu merge pînă la capăt, pînă în adîncul „vidului“, deși ea pomenește la un moment dat despre cele „două treimi“ din zăcămintele petrolifere ale lumii!

El bine, „doctrina“ nu adaugă că din aceste „două treimi“ numai „una“ se află în mîinile americanilor și că grație „vidului“ creat, „a doua“ urmează să aibă aceeași soartă.

În afară de asta, însă, mai există o porție

de „vid“ asupra căreia „doctrina“ nutrește anumite speranțe nemărturisite! E vorba de Canalul de Suez, definitiv pierdut pentru englezi și francezi; dar în jurul cărui se mai întretine o anumită rumoare a „internaționalizării“, a „viitorului statut“ etc., profitabilă eventual unor vechi și iscusii pescători în ape cît mai tulburi și mai murdare.

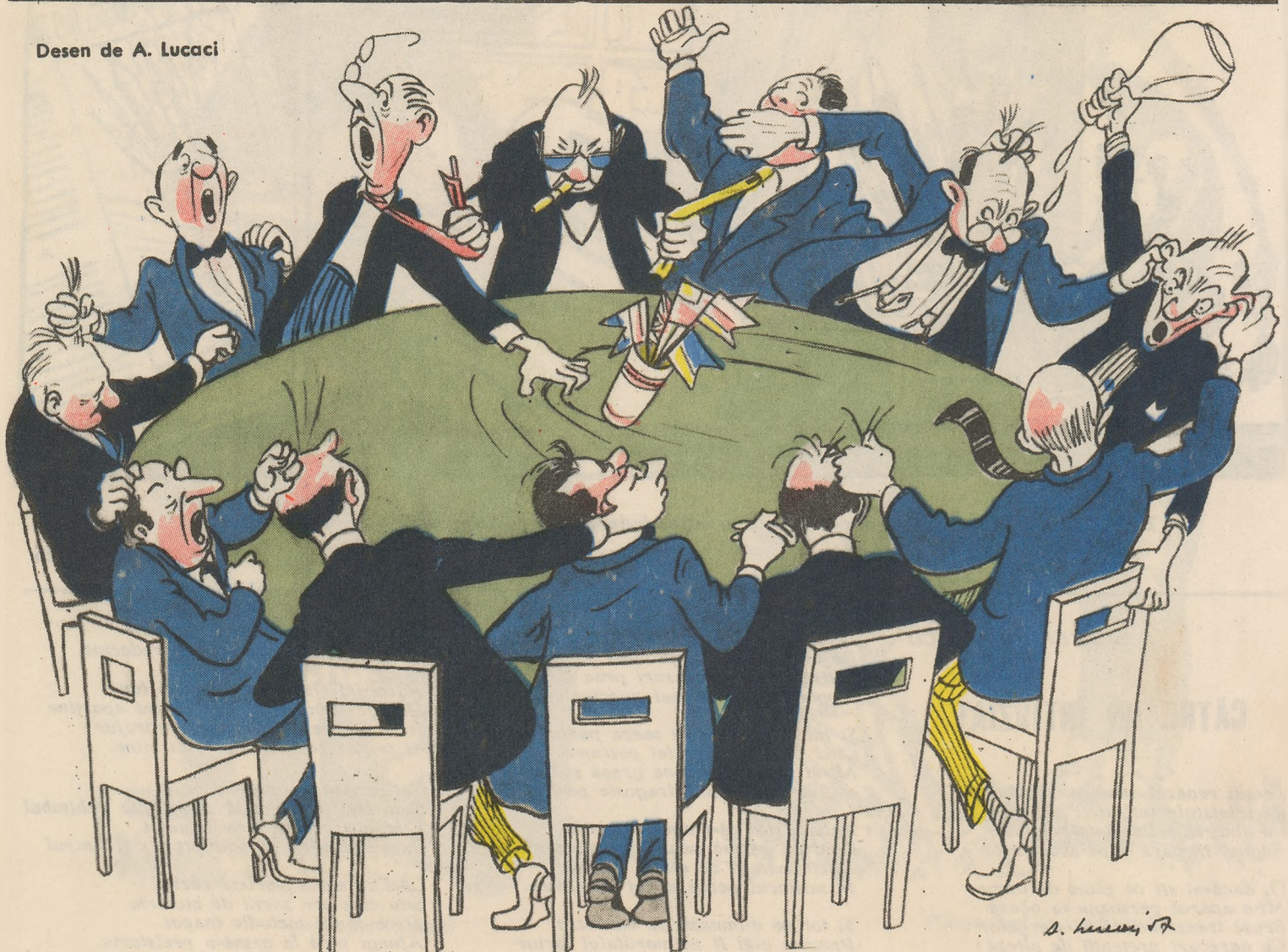
Căci asta e în fond, dincolo de toată gâr-gara smerită și patetică în care se ascunde, „noua doctrină“ de peste ocean: un nou business, un mare business, eterna politică americană a businessului.

Iar „teoria vidului“ nu e, de fapt, decît teoria prin care ar trebui umplute niște go-luri extraordinare, prin prădăcuni ordinare. De ce se mai pune un titlu pompos cînd e totul atît de simplu?

G. D.

Desen de A. Lucaci

A. Lucaci, 1957

IN LUMINA FAPTELOR

Miss NATO

La sfârșitul anului trecut, conform unei tradiții occidentale, a fost aleasă, cu mare pompă, dintre diferitele frumuseți ale lumii, „Miss Univers”. Au candidat nenumăratele „Miss” ale diferitelor țări din apus, ajungând în faza finală, între altele, următoarele frumuseți autorizate: Miss Franța, Miss

Germania (n. r. occidentală) și Miss Statele Unite.

După lungi deliberări, juriul a proclamat-o Miss Univers pe Miss Germania. Miss Franța a plins de ciudă și a declarat că nu va mai participa la nici un concurs de frumusețe.

Ziarul „Le Drapeau Rouge” ne dă și datele precise ale succesului renumit de Miss Germania: în jurul pleptului 91,5 cm, în jurul taliei 51 cm, în jurul șoldurilor 84 cm...

În timp ce Miss Franța plingea în culise, pe scenă noua Miss Univers era instalată pe un tron impozant, încoronată cu o dia-

demă scintiletoare, îmbrăcată cu o capă de catifea albastră cu hermină etc. etc.

Emoția momentului cerea o manifestare corespunzătoare din partea brunei Miss: demonstrativ, ea leșină un pic, și fu prinsă la timp și îmbrățișată de dragăstoasa ei colegă... Miss Statele Unite.

Apoi, presa, fotografiile etc. și-au făcut datoria. Un gazetar a întrebat cum se face că o Miss Germania nu e blondă. La care, purtătoarea supremei diademe a răspuns cu mândrie: ~ Am fost!

În momentul când cele două prietene, Miss Germania și Miss S. U. A., păreșeau, braț la braț, scena, Miss Franța continua să plingă în culise.

O știre mai nouă ne-a adus la cunoștință rezultatul unei alte alegeri recente: generalul hitlerist Hans Speidel a fost ales comandant suprem al forțelor NATO pentru Europa Centrală.

După cit se pare, ceremonia a decurs în chip asemănător cu aceea descrisă mai sus, Franța rămânând în culise și S. U. A. luând în brațe pe noul ales. „Dimensiunile” meritelor generalului Speidel nu ni se comunică; ele sînt însă în bună măsură cunoscute de pe vremea când actualul Miss NATO era în fruntea trupelor hitleriste care au invadat Franța. Pe vremea aceea, Speidel era și el... brun, nu ca azi... blond, adică, chipurile, democrat și prieten la toată cu unchiul Sam.

Se pare însă că atitudinea celor rămași în culise va diferi de data asta. Vocile numeroase care se aud de acolo afirmă cu tărie că vopsea de păr a generalului e absolut insuficientă pentru a schimba ceva din trista, odioasă, binecunoscuta lui culoare inițială.

Nu se știe încă sigur, din această pricină, dacă generalul va primi, pînă la urmă, diadema NATO peste frunzele de stejar și zvastica pe care le avea dinainte.

ION CĂLIMARĂ

La a 11-a sesiune a Adunării generale O.N.U., delegatul Cubei a ținut o cuvîntare calomnioasă cu privire la evenimentele din Ungaria

UN MINCINOS OBIȘNUIT

MINCINOS LA PĂTRAT

MINCINOS LA CUB

Desen de Ganf din „Krokodil”

Bieții Englezi

În cursul unui recent expozeu ținut în fața comisiei senatoriale pentru afacerile externe, d. Spaak, ministrul de externe al Belgiei, a vorbit, între altele, și despre O. N. U. D. Spaak a vorbit cu mîhnire și decepție despre acest înalt for internațional, mergînd pînă acolo încît să formuleze întrebarea dacă Belgia mai are vreun interes să rămînă în cadrul O. N. U.

Ceea ce-l displace profund d-lui Spaak reiese din următoarele sale proprii cuvîntate: „Ne găsim acolo, împreună cu ceilalți albi, în minoritate. Pentru europeni și pentru albi, în general, atmosfera a devenit extrem de grea”.

D. Spaak se exprimă, cum se vede, foarte clar. D-sa nu e supărat că europenii și albi în general și, dacă stai să te gîndești, belgienii, în special, sînt în minoritate pe planetă. În privința asta există milioane - d. Spaak știe foarte bine! - pentru a înlătura sentimentul jenant și dezavantajos al minorității. De pildă, în Congo, unde o mîna de belgieni stăpînesc cu brio milioane de băștinăși (inclusiv bogatele lor mine de uraniu!) sau în Algeria, sau în alte cîteva colonii care au mai rămas (vai!) din ce în ce mai puține! unde, cu toate că albi sînt în

minoritate, ei continuă să fie, pînă una alta, stăpîni.

La O. N. U., însă, d. Spaak a constatat, pe bună dreptate, situația e, din acest punct de vedere, grea: majoritatea de culoare nu poate fi convinsă de minoritatea distinsă și albă, gen-Spaak, cu argumentele pe care le obișnuiesc asemenea albi în Kenya, sau în Algeria, sau în Congo.

Ce e de făcut?

Un căpitan adevărat pierе odată cu corabia lui!...

D. Spaak se gîndește să plece din O.N.U. Corabia colonialismului rasist naufragiază implacabil.

D. Spaak, deși nu e căpitanul ei, dar, fără îndoială, un om de bază din echipa), preferă să se scufunde odată cu ea.

Să-i fie de bine!

E necesar să mai adăugăm însă că declarațiile de mai sus cu privire la „minoritate” și la „culoare” nu aparțin unui membru al Ku-Klux-Klan-ului, nici unui „teoretician” supraviețuitor din falimentul tragic al hitlerismului. Nu.

D. Spaak e, dragă doamnă, „socialist”!...

GEO DUMITRESCU

INTRE „GENTLEMENI”

JOHN BULL: — Sînteți prea amabil, sir! Mulțumesc!

SAM: — N-aveți pentru ce!

Desen de Luigi

FILE DE JURNAL

... Așadar, iată-mă și în Giurgiu. Am făcut mai întâi o plimbare prin oraș... ca să ne cunoaștem. Sincer vorbind, mă așteptam să fie mai mulți clienți. Încă o observație: pe unde te învîrtești, dai de restaurante sau bufete. Așa, într-o doară, am numărat vreo 20 de firme. Hotărît lucru, n-o să-mi fie de loc ușor să aleg localul unde o să-mi iau masa...

Presimțeam că voi avea dificultăți cu masa! Așa s-a și întimplat. Am scris numele fiecărui restaurant pe cite o bucată de hîrtie și am tras la sorți, din șapcă. Fortu-

na a decis să iau masa la restaurantul „Caraiman”. (Niiodată n-am avut noroc la astfel de jocuri!) Intru, care va să zică, în local. Pustiu. Un ospătar cască plictisit într-un colț... Mă așez la o masă și cer o listă. Ospătarul tresare mirat: „O listă? Ce fel de listă?” Îi explic că aș dori lista de mincăruri, pentru că lista premiilor la Loto Central o cunosc. Atunci ospătarul îmi aduce la cunoștință că lista a fost suprimată, în cadrul acțiunii de lichidare a birocrației și că-mi pot alege meniul după fața de masă de dinaintea mea. Fiind analfabet în acest gen de scriere, recurg la serviciile ospătarului care mă lămurește că e vorba de ciorbă și tocană, sau tocană și ciorbă. Uluit de asemenea varietate, las greutatea alegerii pe umerii lui, iar eu trec să consult bufetul. Măslina, marinată la cutie, cașcaval, salam. Cum sînt cîrtoasă de felul meu, nu m-am putut opri să nu remarc că toate articolele mai sus citate se pot achiziționa și peste drum, la Alimentara, cu singura deosebire că acolo sînt ceva mai ieftine și... mai proaspete! Aș dori niște icre sau o salată de boeuf, dar așa ceva nu se găsește. Mă hotărîsc la o porție de salam de iarnă. Dintr-o dată mă simt centrul atenției generale. Ospătarul îmi mă șterge o dată masa; apoi trece pe lângă mine bufetiera, fixîndu-mă ca din întimplare; și, în cele din urmă, chiar responsabilul se apropie de mine, întrebîndu-mă dacă într-adevăr doresc salam de iarnă. Vrea o mul să fie sigur! Eu mențin comanda. „Noi vă servim - mă previne el - dar pe răspunderea dumneavoastră!” - „Prefer pe farfurie!” exclam eu. - „E salam de iarnă, dar din iarna trecută!” insistă el. - „Atunci, da-mi niște măslina!”

Aha, iată și mincarea (și ciorbă, și tocană). Am astfel prilejul să verific o veche zicală

românească: „Ciorba încălzită, para chioară nu face!” Crampe, însă da.

...
Azi am luat masa la „Dimbovița”. Nicî o deosebire față de ieri. Ba nu! O deosebire tot a fost: în cinstea firmei, ciorba e mai... lichidă.

...
„Cerna”, apă curgătoare... Ciorba, apă stătătoare.

...
„Dunărea”. Apă mai multă și local mai mare. Două ciorbe și două tocane, iar la bufet salată de boeuf. Am cerut tot măslina, din respect pentru vîrsta salatei. Ghinion! Aici tocmai măslina lipseau!

...
Uraaa! Azi, în cea de-a douăzeci și una zi a existenței mele în Giurgiu, după ce am epuizat toate restaurantele și bufetele, am izbutit, în sfîrșit, să iau o masă excelentă. Dar să vă enumăr bucatele: icre, crap la proțap cu mujdei (să-ți lingi degetele, nu alta), borș din cap de crap, cu niște ochturi în el de parcă coborîse soarele în farfurie; plăcintă, etc. Cum s-a făcut treaba? Foarte simplu. Am luat o undiță, m-am dus la Dunăre, am pescuit un crap de două kilograme și l-am preparat după rețeta obținută prin telefon de la nevastă-mea. E drept că ospățul m-a costat o sută de lei. Nu, peștele nu costă atît de scump. O sută de lei e amenda pentru pescuit fără permis. De unde să fi știut, însă, că pentru a minca bine în Giurgiu, îți trebuie și permis de pescar?

GABRIEL MICU

RADU STĂNESCU

Emil, Oswald și eu

Grozavă e decizia sfetului popular cu inscrierea clienților. Foarte bine. Cine vrea să albă clienți să-ți țină legați și cu botniță. Și dacă ar fi după mine, nu numai pe stradă, dar și în casă. Ehei, va spune un proprietar de clienți, știu eu că-ți convine, dumneata n-ai clienți. Ba unul care mă cunoaște va adăuga malițios: te și cam temi de ei. Ei și ce? Nu poți să fii un om muncitor, cinstit, și totuși să te temi de clienți? Da! Mărturisesc că mi-e frică de clienți. De orice fel de clienți. Mari sau mici, clobănești sau de rasă, albi, maro, negri, pătași, cu și fără coadă, într-un cuvînt de tot ce mișcă, are patru labe și latră.

Păi, să vezi în ce situație mă poate pune un clienț. Într-una din serile trecute sună telefonul. Ridic receptorul. Era Emil - un vechi prieten din copilărie. Burlac. „Nu vii pină la mine să bem o cafeluță și să mai trîncănim?” - „Cu plăcere” îi răspund eu. - „Atunci vino, zice el, o să fim numai noi trei. Tu, eu și Oswald!”

În jumătate de oră eram în fața casei lui. Emil locuiește într-o casă fără etaj, din spatele Cișmigiuului. Sun. Îmi deschide chiar Emil. - „Ce faci, bătrîne? Îmi zice. Iartă deranjul, dar așa e la burlaci. Scoate paltonul și instalează-te în fotoliul ăsta”. Îi ascult sfatul și, iată-ne așezați amîndoi în două fotolii confortabile, gata să începem discuția. - „Dar parcă spuneai că mai e cineva la tine?” îl întreb eu. - „A, vorbeai de Oswald? Oswald, vino încoace să te prezint”. Și, deodată, ceea ce credeam că e o pernă neagră, de lîmă aruncată pe divan, se mișcă, sare jos și în două salturi e lângă noi. Un clienț! Blestemat fie ceasul cînd mi-am instalat telefon. Emil mîngîie zuluful negri, de sub care atrînă o limbă. Acolo, probabil, e capul.

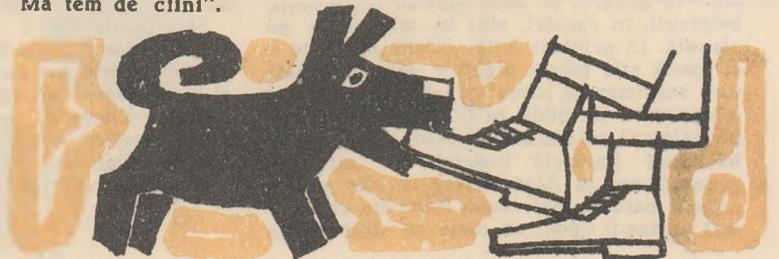
„Nicî nu știți ce clienț inteligent e Oswald - se laudă Emil. Stai să-l vezi cum se recomandă. Oswald, fă frumos și dă-mi cu dumnealut”. „Mina” e ceea ce denumim în limbaj obișnuit noi ăștia care n-avem clienți, labă. Dar de data asta era ceea ce-mi întindea Oswald cu grația unei prințese obosite. Cu degetele tremurînde ating virful labei întinse. Emil declară satisfăcut:

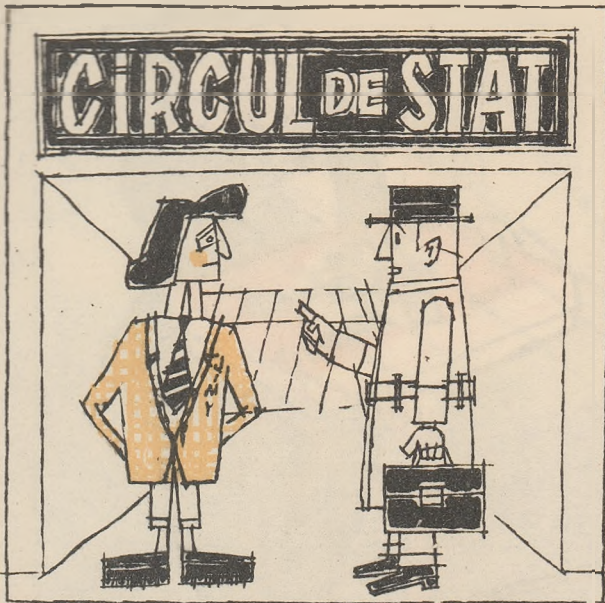
„Sîntem prieteni. Acum mă țerți o secundă, mă duc să pregătesc cafeaua. Să știți că-ți fac una dublă, că doar știu că-ți place”. - „Nu, sar eu. Nu, te rog. Nu te deranja. Nu beau cafea! Nu!”... Degeaba! Fără să la în seamă protestele mele, Emil a țerit și iată-ne singuri: Oswald și eu. Prin mînte îmi trece o frîntură de poezie pe care o recitasem în clasele primare: „Oștile stau față-n față”. Cum se cheamă? A... parcă Preda Buzescu sau... Stăm nemîșcați! Oswald în fața mea, pe covor, și eu în fotoliu. Nu știu unde am citit că dacă te întîlnești în pădure cu un urs trebuie să faci pe mortul

și fiara te lasă în pace. Așa o să fac și eu acum. Am închis ochii și m-am transformat în stană de piatră. Deodată simt ceva umblînd pe la manșete. Intredeschid ochii. Doamne, Oswald e lângă mine. Adulmecă manșetele pantalonilor. Cum or fi mirosind oare manșetele? Ah, dacă i-ar place lui Oswald să respir sau să nu... Oswald a părăsit manșetele și acum suflă pe nări deasupra tălpii de crep de la pantoful drept. Eu stau ca statua lui Gheorghe Asachi din Iași. Dumnezeule, Oswald a început să roadă încetîșor din crep. Ce mă fac? Totul e să stau nemîșcat pînă revine Emil, chiar dacă Oswald o să-mi ronțăie toată talpa. Ah, fatalitate. Îmi vine să strînut! Vîno Emil!... vîno... că altfel... Hapciu!...

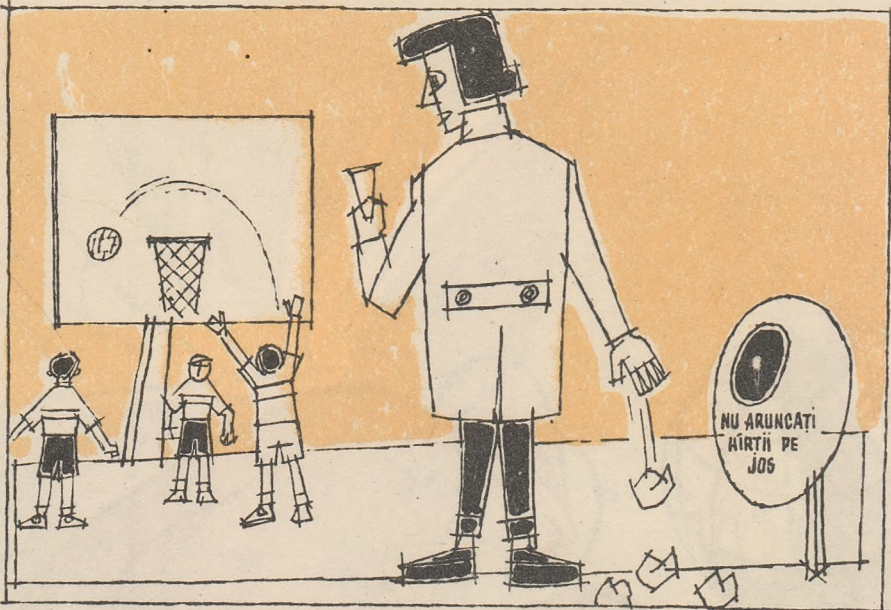
„Să trîțești!” - nu Oswald, ci Emil mi-a spus-o, care tocmai intrase cu ceștile fumegînde. „Ai văzut ce bine „v-ați împrietenit?” Ei, și-acum, domnule Oswald, mai du-te pe afară, și lasă-ne” - zice Emil și, deschizînd ușa, îl face vînt cliențului în curte. Ah, fericire. Numele tău e o cafea bună, neagră, o țigară Carpați, un fotoliu confortabil și un prieten în fața cu care să stai și să vorbești tot ce-ți trece prin mînte. E adevărat că de afară se aude lătratul răgușit al lui Oswald. Dar asta se întîmplă afară și eu sînt înăuntru. O pendulă bate zece lovituri. Ei, cum trece vremea!

„E tirziu! Trebuie să plec” - zic. - „Mai stai - răspunde Emil. Ne vedem atît de rar”. De afară se aude din nou lătratul lui Oswald. Vai de mine! Cum o să trec prin curte dacă Oswald e acolo? Ai dreptate, Emil. Zic, tare: - „Să mai stau”. Iar vorbim. Adică vorbesc eu, pentru că Emil pare obosit. Muncеște mult, săracul. Și mine trebuie să se scoale devreme. Îi văd clipe din ochi ca să-și alunge somnul, în timp ce eu îl povestesc subiectul seriei a doua din „Vagabondul”... Oswald latră afară... Pendula bate 11. Mi-aș face o poimană cu Emil dacă aș pleca. Dar nu pot. Oswald e afară. Ce să-l mai spun dacă termin cu „Vagabondul”? A, da! „Contele de Monte Cristo”. Tot două serii... „Auzi, Emil? Și cînd Dantes deschide lada ce crezi că era înăuntru... Ei, ce crezi?” Emil nu-mi răspunde. Moțăie. Pendula bate 12. Oswald latră... Ce-i de făcut? Povestesc mai departe. Dantes îi spune hangului... - „Emil... Emil...” îl acutur. Emil sare jenat. Îi spun aproape gemînd: - „Emil, dacă nu-l țel pe Oswald în casă, nu scapi de mine pînă dimineața. Emil mă privește, cu ochii mari, nedumeriți, crezînd că am înnebunit. „Ce să fac, Emil. Mă tem de clienți!”

— Ce-i, Jimmy, te-au angajat la circ ?

— Formidabil ! De-atîta timp nici unul nu nîmerește în coș !...

DRAGĂ URZICO,

Nu cumva știi ce s'a făcut cu ușile garajului construit de o întreprindere de construcții a Trustului regional de construcții Craiova, în comuna Bălcești ? Nu de alta, dar nemai fiind vară (cum era la data cînd ele au fost înapoate Trustului pentru greșită dimensionare) mașinile îngheață în garaj peste noapte, iar dimineața șoferii pierd ore întregi pînă izbutesc

să le pună în mișcare. Probabil că nici tov. Diaconescu, inginerul-șef al Trustului, n'are uși la birouri ; altfel nu se explică de ce a înghețat și el, nemai făcînd nici un gest întru remedierea situației. Așteaptă oare primăvara spre dezmoțire sau poate frecția recomandabilă în atare împrejurări și care, mai popular vorbind, se numește... săpuneală ?

M. Diaconu
comuna Bălcești,
raionul Oltețu,
reg. Craiova

URZICUȚO,

Poveștile vechi sînt și cele, mai pline de tîlc. Povestea magazinului de pe str. Republicii din Suceava este și ea veche, dar tîlc nu l'a găsit nimeni încă, oricît s'a străduț. Pe scurt, O.C.L. produse industriale a tot făcut amenajări la acest magazin, pînă ce, la un moment dat, a uitat că este necesar să-l mai și deschidă. Ba, pasionați de acest joc, au repetat operația și cu magazinul din strada Karl Marx, ambele fiind trecute în planul de inaugurare pentru data de 22 august. Care an, nu s'a precizat atunci și nu

se precizează nici în prezent. Cetățenii, totuși, cer să se precizeze. Ba, mai mult : pe lângă deschiderea magazinelor, ei cer și discutarea conducerii O.C.L.-ului, pentru ca pe viitor să nu se mai spună, așa cum se spune acum : O.C.L.-Nești ! O.C. Birocrați !

Lucian Curelaru
str. Ciprian Porumbescu
nr. 22 A
Suceava

URZICO,

În 1954, în comuna Porcești (raionul Sibiu) s'a hotărît ca prin auto-împunere să se construiască un pod peste Olt. Pînă în 1956 s'a achiziționat fierăria necesară, în valoare de lei 58 000, apoi sfatul popular regional (prin tov. ing. Nițu Haralambie) a aprobat începerea construcției și toată lumea a fost convinsă că, în scurtă vreme, problema trecerii spre ogoarele de dincolo de rîu va fi rezolvată. Iată, însă, că după un timp reappare sfatul popular regional (de data asta prin tov. Balașu Andrei) și hotărăște că podul nu se mai face, nefiind nici realizabil și nici necesar. Se naște o întrebare : care sînt popular e mai competent : cel reprezentat de tov. Nițu, sau cel reprezentat de tov. Balașu ? Și încă o întrebare : podul nu-l este necesar tovarășului Balașu (care lucrează într-un birou din Orașul Stalin) sau țărănilor din Porcești, care și au pămîntul dincolo de Olt ? În această problemă importantă, în care s'a investit muncă și bani, ar fi necesară o precizare. Pentru a se evita... o punere la punct.

Gh. Mosor
Orașul Stalin

URZICO,

Să-ți spun o istorie cu niște mori... să mori de ris, nu alta. În Brăila există o întreprindere economică rațională, numită „23 August”, care tutelează morile din raioanele Brăila și Liești. Morile respective macină grînele țărănilor și rețin

uiumul cuvenit. Dar nu-l rețin pentru ele. Normal este să-l transporte la bazele de recepție, iar anormal este că n'au cu ce efectua transporturile. Că n'au camioane proprii, mai treacă-meargă. Dar că prin grija tov. director Datcu n'au nici fonduri pentru a plăti căruțele necesare, asta nici nu mai trece și nici nu mai merge, oricît s'ar opinti bieții responsabili de mori. Părerea noastră ar fi ca de opintit, odată pentru totdeauna, să se opintească tov. director Datcu. Dar să se opintească în fond, nu numai de formă. Altfel, mai știi cum se pomenește omul într-o zi că i se ia... apa de la moară ?

Mai mulți responsabili de moară, rămași de căruță

raionul Brăila,
regiunea Galați

Abonamentele la revista „Urzica” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

INCORIGIBILUL

Desen de Luigi

— Ești criticat că îți însușești diferențele de la cîntar ! Ce ai de zis ?
— Imi „Insușesc” și critica !

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția :
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane :
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

NEEL COBAR

FĂRĂ CUVINTE